

Fase 2 venter på os

Så er vi i skrivende stund (onsdag) efterhånden igennem det indledende gruppespil, og så kan det, som jeg plejer at kalde for 'det rigtige VM' begynde, nemlig med knald eller fald kampene fra ottendedelsfinalerne og fremefter. Jeg har ventet med at skrive til sent onsdag aften for at få så meget som muligt med – hvilket muligvis har fået redaktionen til at bande stygt, eftersom det er nogle timer senere end normalt.

Ikke mange ord om Danmarks indsats – jeg har skåret tænder lige så meget som formentlig alle andre. Men Australien har drillet os adskillige gange før, både ved OL i Barcelona og ved det seneste VM i Rusland, så der er åbenbart et eller andet ved deres spillestil, som vi ikke rigtig kan kapere.

Men inden frustrationerne nu for alvor tager overhånd, så glem ikke, at vi trods alt kvalificerede os til VM – som det eneste nordiske land. Og tænk på, hvordan de må have det i Italien, som nu har misset to slutrunder i træk, mens de betragter sig selv om en selvfølge.. Skuffende indsats, bestemt, men bare det at komme hertil er altså en præstation. Vi skulle nødig ende dér, hvor man som i England før enhver slutrunde er sikker på, at nu bliver man verdensmestre eller europamestre (1966 er efterhånden længe siden, så jeg kan sagtens se traumet, når man i egen selvforståelse er den største fodboldnation). Kvalifikationen i sig selv var rigtig flot – men man skal stadig holde benene på jorden. Vi er trods alt et lille land med et begrænset antal spillere, når man begynder at sammenligne med de helt store drenge. Så lad os nu tage de glæder, der kommer forbi – og så lad være med at tænke alt for meget på det, som kunne have været. Jeg kan stadig huske jubelen, da vi kvalificerede os til vores første EM-slutrunde i 1984 – med heltemodtagelse da Oslo-færgen kom ind (sidste kamp havde været i Norge – i øvrigt med en Åge Hareide, som var så elskværdig at lave en fejl, som gav os et udlignende mål). Vi skal passe på ikke bare at tage ting som en selvfølge.

Bortset fra det synes det stadig for mig naturstridigt med den ene hånd at sætte udendørs lyskæder på diverse buske og træer i haven i den frygtelig mørke tid (energivenlige, naturligvis) – og så med den anden hånd at håndtere fjernbetjeningen for at se VM. Måtte dette aldrig ske igen: slutrunder hører til om sommeren, dels på grund af turneringsplanlægningen, dels af hensyn til det rent psykologiske. Min julestemning har i hvert fald svært ved at indfinde sig, når jeg samtidig skal se fodbold...

Skåret ind til benet har det indtil nu været en meget spændende slutrunde med en pæn portion overraskelser – og gudskelov for det. Tingene må helst ikke blive alt for forudsigelige. Jeg kommer mere eller mindre direkte fra kampen mellem Argentina og Polen i den fuldstændig sindssyge gruppe, hvor også Saudi Arabien og Mexico var i spil før sidste runde. På et tidspunkt undervejs var vi helt ude og tælle gule kort i turneringen, da man stod med samme antal points, samme målscore, uafgjort indbyrdes kamp. Næste trin derefter ville have været lodtrækning (set før: en EM semifinale i tresserne) – og det er vel den værst tænkelige måde at afgøre en kvalifikation på. Så tag da for pokker en straffesparkskonkurrence, som trods alt har noget med fodbold at gøre, selv om jeg udmærket ved, at purister heller ikke kan lide den, men så må de komme op med et brugbart og praksitabelt alternativ. Men tingene skal jo afgøres på en eller anden måde.

Dommermæssigt synes jeg faktisk, at vi er kommet godt afsted. Der har været en fornuftig linje hele vejen igennem, og det er altså ikke en sag for små børn at prøve at ensrette

dommere på tværs af alle kontinenter. Det kan være svært nok herhjemme, selv om vi prøver efter bedste evne og med alle tekniske hjælpemidler – og UEFA har det samme problem trods utallige kurser og en ihærdig indsats. På topplan fungerer det fint – men kommer vi længere ned i rækkerne, kan man godt fornemme sprækkerne i tilgangen, specielt øst kontra vest, selv om reglerne jo principielt er de samme. Det er dér, hvor vi observatører har en rolle i at guide folk ind på midterlinjen. Så kan det sagtens være, at man i nationale kampe har andre kulturelle og turneringsmæssige hensyn, men på dette plan skal man bare prøve at være så ens som muligt. Ellers bliver både spillere, bænke osv. forvirrede – og med god grund.

Jeg synes, at vi ved dette VM har set en fin konsistens, både hvad angår kendelser på banen og personlige straffe. Der vil altid være forskellige opfattelser af enkeltituationer, men dommere er altså ikke maskiner (ellers ville man kunne lade et computerprogram klare det hele – uden at vi behøvede dommerne). Dommere kan lave fejl (og det gør de fra tid til anden), men det kan trænere, spillere og andre også. Hvordan kunne du brænde den chance – og hvordan kunne du misse den aflevering? Fodbold er et spil for fejlbarlige mennesker. Det er vilkårene – og for at vende tilbage til dommeren, er de tre vigtigste ord i fodboldloven stadig 'efter dommerens skøn'. Den er heldigvis lovfæstet i lovbogens § 5 (dette for nørder).

Bevares, der har været en lille håndfuld straffespark, som efter min smag afgjort har været i den tynde afdeling. Heldigvis er de fleste af dem blevet brændt. Men teknisk set er de korrekte – spørgsmålet er bare, om det er det niveau, som man vil se til VM. Vi vil frygtelig gerne have noget kød på, før man afsiger en potentielt kampafgørende kendelse – og vi skal stadig huske, at vi godt nok har set hændelsen på TV, men vi aner ikke, hvad der er foregået i den efterfølgende evaluering mellem dommerkvarteret og observatøren. Og får det heller aldrig at vide, medmindre eksemplet dukker op på en FIFA-DVD med det anbefalede svar.

Der er masser af spændende kampe at se frem til. Personlig ser jeg frem til i stedet for fire kampe om dagen kun at have to (og det samme gør min hustru – spisetider har været meget specielle det seneste par uger). Og som sagt: det er først nu, at VM for alvor starter. Fårene er skilt fra bukkene, og nu er det vind eller forsvind. Ingen kommer til at flå mig væk fra min lænestol, når det går løs fra ottendedelsfinalerne. Der plejer at være drama i massevis.

Ellers har jeg nydt de mange sydamerikanske hold – ikke bare på grund af deres spillestil, men også på grund af deres nationalmelodier. Jeg har skrevet det ved flere tidligere slutrunder, men nu gør jeg det igen.

De sydamerikanske nationer blev jo selvstændige i 1820'erne og starten af 1830'erne. Og som operaelsker ved jeg også, at det lige var tiden for den specielle bel canto stil og ikke mindst orkestreringen. Det gør også, at de fleste nationalmelodier på de kanter kunne gå direkte ind som del af ouverturen i en opera af Bellini, Donizetti eller Verdi. Det er i sig selv en grund for mig til at nyde dem.

Beklager – det var måske lige nørdet nok – men det er ikke desto mindre sandt. Det er ikke sådan, når man skal kombinere flere forskellige passioner: opera og fodbold.

Må jeg ønske alle et fortsat godt VM – og nogle gode juleforberedelser.